

чужда земя, а тука на близо е. Какво да прави? Дотегнало му, че хората скърбятъ за праздни работи че се грижатъ за нѣща съвсѣмъ непотрѣбни, та избѣгало отъ свѣта. „Чакай, казва, да се махна, та да видя, какъ ще живѣятъ хората безъ мене.“ И скрило се. Но колкото и да се крие, азъ го зная, кждѣ е сега, въ тази минута. Виждашъ ли ей-тамъ оная могила? Задъ тая могила има ливада, покрита съ хубави цвѣтя: жълти, червени, сини, морави — всѣкакви. А между всичкитѣ едно има най-хубаво — полското лале. Ето въ това жълто цвѣтенце е скритото щастieto. Умокрено отъ утренната роса, то се притърколило като сълза на самото дъно на лаленцето. „Скрий ме, казва, отъ очитѣ на хората, нека да ме потърсятъ, може би послѣ ще захванатъ по-добрѣ да ме цѣнятъ. Щомъ каза това, и цвѣтенцето се затвори и отъ тогава не се е отваряло.

Като рекла това, птичката отлетѣла надолечъ и не се върнала вече. Царьтъ много се зарадвалъ. Безъ да каже нѣкому дума, излѣзълъ отъ палата си и бърже-бърже тръгналъ къмъ ливадата, дѣто растѣло жълтото цвѣтенце — полското лале. Вървѣлъ царя и си мислѣлъ: „ще хвана цвѣтеца съ царската си ржка, ще го разтвори, ще пустна щастieto и ще бликне радостъ по цѣлата земя“.

3.

Стигналъ царя до ливадата, намѣрилъ желтото цвѣтенце — полското лале и съ разтреперана ржка посѣгналъ да го разтвори, ала не можалъ: листенцата на чашката тѣй се свили,